

вѣкъ) и съ каквато търговия сж се занимавали главно Рагузци, Венецианци, Генуезци и т. н., ще приведа следния сюжетъ отъ една Сливенска стара пѣсень, забравена въ стихове:

Пѣе се за „Бошнаци“, които купили жената „за една пушка бойлия“ и „за една сабя френгия“. Тѣ я взели за *робиня*. Синоветѣ ѝ близнаци, като порастнали, питали баща си где е майка имъ и тогава той имъ разказалъ истината. Синоветѣ ѝ тръгнали да я търсятъ и следъ дълги лутания, срѣщна ли я далечъ нѣкъде че отива „съ деветъ гюма за вода“ и я отървали.

Слушана отъ баба Димитрица Пановката, Сливенъ).

Похода на Дибичъ Забалкански въ 1829 г. и преселването на българитѣ въ Русия и Влашко презъ 1830 г., начело Сливенци:

Завалж клетки българи,  
чи Московеца ги преднѣлъ, —  
сидял що сидял —  
станал да си отива  
Българи му са моляха:  
„Недейте ни оставя  
в турски ржце да бждем,  
чи ща турци ни исколят!“  
Московица им отвърнал:  
„Сидете недейте бяга,  
чи въ Русия ѝ лошаво  
няма тез сенки дебели,  
няма таз вода студена!“  
Българи не го слушаха,  
станаха, та отидоха.  
Чи си пжтя не знаяха,  
като до Дунав отишле,  
На Дунава мостъ нямало, —  
викнали та заплакали:  
„Како ни доди да теглиме, —  
мостове да правиме!<sup>1)</sup>“  
Кой въ Русия отишел,  
кой въ Влашко отишел.  
(Слушана отъ баба Димирица  
Пановката, Сливенъ).

Часть отъ пѣсеньта за *Чорбаджи Иванчо* отъ Сливенъ (у когото е гостувалъ английския генералъ Джокмъсъ (Jochmus) въ 1847 г. и руския генералъ Монтрезоръ (отъ полски произходъ) между августъ 1829 г. и априль 1830 г. Минавалъ е за пръвъ богаташъ не само въ Сливенъ, но въ цѣлия този край. Билъ е „едно“ съ мѣстнитѣ граждани,

<sup>1)</sup> Мостове не сж правила, а *салове* на каквито и пренесли по-жщината си.